

σας υπάρχει περὶ αὐτὴ ἡ συνήθεια, τὴν ὁποίαν ἔχετε παραδεχθῆ. Μήπως δὲν εἶν' ἀλήθεια;

Ὁ Κόροβοφ ἀρνητικῶς καὶ θλιβερῶς ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ὅχι, δὲν εἶν' ἀλήθεια! εἶπεν οὗτος· δὲν εἶν' ἀλήθεια!.. «ὡς σύζυγος... «τὴν ἔχομεν παραδεχθῆ»... Αὐτὰ εἶνε λόγια, καὶ σὺ δὲν μ' ἐνόησες καλὰ! Ἐγὼ δὲν εἶμαι προσβεβλημένος, ἀλλὰ δυστυχῆς, διότι δὲν δύναμαι νὰ πνίξω τὸ ἀχρεῖον αἰσθημα πρὸς τὴν γυναῖκα ταύτην... ὦ, σὺ δὲν τὴν γνωρίζεις! Εἰς τὴν παραχῶδη ταύτην φύσιν, μ' ὄλην τὴν πρὸς αὐτὴν ἀναγνωρισμένην ἀποστροφὴν μου, ἐντούτοις πάντοτε ὑπάρχει δι' ἐμέ—ἀλλ' ἄρα γε μόνον δι' ἐμέ!—κάποια γοητεία, κάτι τι τὸ ἐλκυστικόν... Ὀνόμασον αὐτὸ τὸ αἰσθημα ὅπως θέλεις, ἴσως φυσιολογικὴν ἔλλειψιν, εἶδος μονομανίας, νοσηρὰν ἰδιοτροπίαν τῆς φύσεώς μου, πολὺ ἐνδεχόμενον· ἀλλά, φίλε μου, ἐναντίον τούτου, οὐδὲν δύναμαι νὰ πράξω! Ἴδου διατί εἶμαι δυστυχῆς! Ἀπότρεψόν με, ἂν δύνασαι, εἰς ἄλλο σημεῖον! Ἀπαλλάξόν με, ἐκ τῆς θέσεως ταύτης, καὶ ρίψον με εἰς τὸ κάτεργον! Μοὶ εἶνε τὸ ἴδιον, σοὶ λέγω!

Ὁ Ἀντιζίστροφ ἐσκέπτετο σύνοφρος.

Ἐφ' ἱκανὴν ὥραν ἀμφοτέροι ἐσίγων.

— Αἶ, βέβαια, τώρα τὸ καταλαμβάναω! ἐπρόφερον ἐπὶ τέλους χαμηλοφῶνας ὁ Ἀντιζίστροφ, ὡς ὁμιλῶν καθ' ἑαυτὸν καὶ αἴφνης ἀνήγειρε τὸ λαμπρυνθὲν βλέμμα του ἐπὶ τοῦ Κόροβοφ. Τί νὰ γείνη, ὄριστε, ἀφοῦ τὸ ἐπιθυμῆς! εἶμαι ἔτοιμος νὰ σοὶ δώσω καὶ τὸν σκοπόν καὶ τὴν ἀποστροφὴν· ἀλλ' ἔχε ὑπ' ὄψιν σου ὅτι μετάνοια δὲν ἐπιτρέπεται! Ἐκ τῶν προτέρων δὲ σοὶ λέγω καὶ τὰς ἀρχάς· εἶνε εἰς ὀλίγας λέξεις. Πρῶτον, θὰ ἴσῃς ἀδιάλλακτος καὶ ἐκδικητικὸς πρὸς πάντα, μὴ ἡμέτερον· δεύτερον, προπαγάνδα· τρίτον, ὅλα τὰ μέσα πρὸς ἐπιτέλεσιν τοῦ σκοποῦ· τέταρτον, αὐταπάρνησις καὶ αὐστηροτάτη πειθαρχία· καὶ τέλος, πέμπτον, θάνατος εἰς τοὺς τυχόν φλυαρήσαντας καὶ τοὺς προδότας. Εἶσαι σύμφωνος;

— Σύμφωνος! ταπεινώσας τὴν κεφαλὴν, ἀλλ' εὐσταθῶς ἐπρόφερον ὁ Κόροβοφ.

— Σύμφωνος ἀπεριορίστως;

— Ἀπεριορίστως.

— Συμπάθεια ἢ ἀντιπάθεια πρὸς μέρος τι τοῦ προγράμματός μας, ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ γίνονται δεκταί. Ἀφοῦ ἄπαξ ἔγεινες ἐκ τῶν ἡμετέρων, ὀφείλεις κυριολεκτικῶς νὰ ἐκπληρῆς πᾶν ὅ,τι ἀπαιτήσωσι παρὰ σοῦ. Σύμφωνος;

— Σοὶ εἶπον πλέον! ἡσύχως καὶ φανερῶς ἤγειρεν ὁ Βαλεριανὸς ἐπ' αὐτοῦ τὰ βλέμματά του.

— Αἶ, ἄκουσε λοιπόν!... Εἶμαι φίλος τοῦ Νεταγάφ, καὶ ἤμην φίλος τοῦ Καρακόζοφ. Ἴδου ἡ καλλιτέρα μου σύστασις. Διατελῶ ἐν Πετρούπολει ὡς ἀπόστολος τοῦ ἡμετέρου ἐν Γενεύῃ «Κομιτάτου» καί, ὡς μέλος αὐτοῦ, ἐφορεύω εἰς τὸ ἐδῶ διαμέρισμα. Αἱ σχέσεις καὶ τὰ μέσα ἡμῶν εἶνε κολοσσαία! Καὶ τόσον κολοσσαία, ποῦ δὲν εἰμπορεῖς νὰ φαντασθῆς!

Ἐεῦρες, ἡ διαδοσις ἡμῶν περικαλύπτει ὡς ἀδιάσπαστον δικτυον ἅπασαν τὴν Εὐρώπην, τὴν Ἀμερικὴν καὶ ὅλην τὴν Ρωσίαν μετὰ τῆς Σιβηρίας! Οἱ ἡμέτεροι ἐργάζονται καὶ εἰς τὰ κοινοβούλια, καὶ εἰς τὰς αἰθούσας, καὶ εἰς τὰς μονάς, καὶ εἰς τὰ συντάγματα, καὶ εἰς τὰ ἐργαστήρια, καὶ εἰς τὰ ἐργοστάσια, καὶ εἰς τὰς πόλεις, καὶ εἰς τὰ χωρία, καὶ εἰς αὐτὰ μάλιστα τὰ μεταλλεῖα τοῦ κατέργου παντοῦ, παντοῦ, φίλε μου, ὄργα ἢ ἱερὰ ἐργασία! Μὰς καταπολεμοῦν, ἀλλ' ἡμεῖς θὰ νικήσωμεν, διότι εἴμεθα ἑκατομύρια, καὶ δὲν ἔχομεν νὰ χάσωμεν τίποτε, εἰμποροῦμεν μόνον νὰ ἐπιφελώμεθα. Τὸ μέλλον εἶνε ὑπὲρ ἡμῶν.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

A. SCHNEEBGANS

ΣΙΚΕΛΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

[Τέλος]

ΚΑ'

Ἡ ἐπανάστασις ἐξεράγη, αἱ οἰκίαι εἶχον μεταβληθῆ εἰς προμαχώνας, σωρὸς δὲ ὀπλισμένων διέτρεχε τὰς ὁδοὺς· οἱ Ἐλβετοί, μὴ δυνηθέντες νὰ ἀντιστῶσιν εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην ἐπίθεσιν, εἶχον ὀπισθοχωρήσει καὶ κλεισθῆ ἐντὸς τοῦ φρουρίου· διαταγὴ δὲ τοῦ διοικητοῦ ἀπηγόρευσεν εἰς τὰς λέμβους νὰ ἐξέλθωσι τοῦ λιμένος καὶ νὰ προσεγγίσωσιν εἰς τὸ φρούριον· ἡ πρώτη δὲ, ἥτις ἤθελε τολμήσει νὰ παραβῆ τὴν διαταγὴν, ἔμελλε νὰ κεραυνοβοληθῆ διὰ τῶν μυδροβόλων, ἅτινα εἶχον ἤδη στραφῆ ἐναντίον τῆς πόλεως.

Ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἐπαναστατῶν ἐμάχετο ὁ Ρωμαῖος, καθ' ὅλην δὲ τὴν διάρκειαν τοῦ ἀγῶνος ἡ Φελιτσιτά δὲν ἔλειψεν ἀπὸ τὸ πλευρόν του.

Ἀδύνατον ἦτο νὰ ἀναγνωρίσῃ τις τὴν συνεσταλμένην κόρην τοῦ ὀχλαγωγοῦ· πρὸ πολλοῦ δὲν ἐξήρχετο λέξις τῶν συνεσφιγμένων χειλέων τῆς, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐξέπεμπον φλόγας· ἀκούραστος ἀνεμιγνύετο μετὰ τῶν μαχομένων, μὴ ἐπιτρέπουσα εἰς οὐδένα νὰ δειλιάσῃ.

Πρὶν ἢ ἐκινήσωσιν, εἶχε κλίνει τὸ γόνυ πρὸ τοῦ Ρωμαίου καὶ δι' ἄσθενοῦς καὶ μόλις ἀκουομένης φωνῆς:

— Πατέρα! ἀνέκραξε κλαίουσα, ἀναγνωρίζω ὅτι ἡμάρτησα καὶ πρὸς σὲ καὶ πρὸς τὸν λαόν μας! Ἀλλὰ σοὶ ὀρκίζομαι ὅτι εἶμαι ἔτοιμος διὰ τοῦ αἵματός μου νὰ ἐξαγνίσω τὸ ἀμάρτημά μου. Ἐντοσούτῳ εὐλόγησόν με, διὰ τελευταίαν φοράν.

— Παιδί μου! ἐκλαυθμῆρισεν ὁ Ρωμαῖος, ὅσον ἐξηρτάτο ἀπὸ ἐμέ, τὸ ἔκαμα. ἀλλὰ βλέπεις δὲν κατώρθωσα νὰ διαφυλάξω τὴν ζωὴν του... πῶς συνέβη αὐτό,

δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐνοήσω! ἦτο πεπρωμένον, συγχωρησόν με, παιδί μου.

— Ὅχι! πατέρα, νὰ μὲ συγχωρήσῃς, δὲν εἶχον κανέν δικαίωμα νὰ τὸ ἀπαιτήσω ἐκ μέρους σου.

Ἐκπληκτος ὁ Ρωμαῖος παρετήρει τὴν θυγατέρα του· δὲν τὴν ἀνεγνώριζε πλέον.

Ἐδράξατο τῆς χειρὸς του καὶ καταφιλοῦσα αὐτὴν ἀνέκραξε:

— Πατέρα, ἀγαπητέ μου πατέρα, ἐὰν ἀποθάνω, μὴ λησμονήσῃς τὸ ὑπάκουον καὶ ἀγαπητὸν παιδί σου· καὶ ἐὰν δὲν ἐπιτύχω τὸν θάνατον, τὸν ὅποιον τόσον θερμῶς ζητῶ, τότε ἄφες νὰ τελειώσω τὴν ζωὴν μου εἰς μίαν μονὴν, ἐκεῖ εἰς τὴν ἰδίαν μονὴν τοῦ Ἁγίου Πράου, ὅπου ἤρχισεν ἡ ἀμαρτία μου!...

Δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξακολουθήσῃ. Οἱ λυγμοὶ καὶ τὰ δάκρυα τὴν ἔπνιγον, ἔκτοτε δὲν ἐπρόφερε πλέον λέξιν.

Ἐν ᾧ διήρκει εἰσέτι ἡ μάχη ἔβλεπεν τὴν θυγατέρα τοῦ Ρωμαίου ἐκτιθεμένην εἰς βρυχὴν σφαιριῶν.

— Ζητᾷ τὸν θάνατον! ἐψιθύριζον ὅλοι.

Ἀλλ' ὁ θάνατος πάντοτε ἐφειδετο αὐτῆς.

Ἐν τῷ μεταξύ, οἱ μὲν βασιλικοὶ εἶχον προσλάβει ἐπικουρίαν, ἐν ᾧ εἰς τὸν λαόν ἔλειπον πλέον τὰ πολυμεφῶδια· ἐν εἰσέτι πυροβόλον ὑπελείπετο πλήρες, πλησίον δὲ ἴστατο ἡ Φελιτσιτά, λυσίκωμος καὶ τρομερὰ τὴν ὄψιν, ἔτοιμος νὰ ἐπιφέρῃ τὸν θάνατον.

Αἴφνης ἴλη ἱππέων βασιλικῶν ὤρμησεν ἐναντίον τῶν προχωμάτων, ἔντρομοι οἱ ἐπαναστάται ὀπισθοχώρησαν.

Τὸ λάμπον ὅμως βλέμμα τῆς Φελιτσιτάς ἀνεγνώρισε τὸν πρῶτον ἐκ τῶν τραπέντων εἰς φυγὴν.

— Βοήθειαν, ἐχάθην, ἀνέκραξέ τις, ὅστις ἦν ὁ Ἀντανίνος.

Πάραυτα παρουσιάσθη πρὸ αὐτοῦ, ὡς ἐκδικήτρια θεά, ἡ Φελιτσιτά· λάμψις ἀπαισία ἐφώτισε τὸ πρόσωπον τῆς νεανίδος, ἥτις σκοπεύσασα διὰ πιστολίου τὸν φυγάδα,

— Προδότα! ἀνακράζει, φεύγεις; Καὶ ἐπέσε τὴν σκανδάλην τοῦ ὄπλου.

Ἡ σφαῖρα διεπέρασε τὸ κρανίον τοῦ Ἀντανίνου, ὅστις ἐκλύσθη αἰμόφυρτος πρὸ τῶν ποδῶν τῆς σχεδόν.

Ἐν τσοσούτῳ οἱ ἱππεῖς ἐπροχώρουν λαλάζοντες.

Ἀλλ' ἡ Φελιτσιτά, χωρὶς νὰ ἀπωλέσῃ στιγμὴν, ὄργα πρὸς τὸ πυροβόλον.

Κρότος φοβερὸς ἠκούσθη· τὸ πυροβόλον ἐνέσπειρε τὸν θάνατον εἰς τὰς σειρὰς τῶν ἱππέων, οἵτινες ἠναγκάσθησαν νὰ ὑποχωρήσωσιν εἰς τὸ φρούριον καὶ οὕτω ἡ πόλις ἐκυριεύθη!

Ὅμως ὀπλισμένων ἐφύλαττε πρὸ τῆς θύρας τοῦ μεγάρου Σελλαμάρε.

— Εἶνε δίκη μου δουλειὰ αὐτῆ, Ρωμαῖε, ἐφώναξεν ὁ μαρκήσιος δὲ λα Ροβέρο πρὸς τὸν παλαιόν του φίλον. Ἐδῶ δια-

1. Τὸ ἱστορικὸν τοῦτο γεγονός πιστοποιεῖται ἐκ τῶν ἀρχείων τῆς Μεσσήνης.

τάττω πλέον μόνος ἐγὼ διώρθωσα τὸν ἕνα, τὸν ψευτομαρκήσιον. Αἱ! αὐτὴ ἡ σακαράκα ἐδῶ τὸν ἐπεσεκέφη ὅπως πρέπει τῶρα νὰ 'δοῦμε καὶ τοὺς ἄλλους!

Στραφεῖς δὲ πρὸς δύο ὠπλισμένους ἐκ τοῦ λαοῦ :

— Φέρετε ἀμέσως κάτω τὴν κόμησσαν Τερεζίνα καὶ τὸν ἀββα.

Μὲ βλέμμα ὑπερήφανον καὶ πλήρες περιφρονησεως κατῆλθεν ἡ κόμησσα, ἀκολουθουμένη ὑπὸ τοῦ Σκαλιόνι, ὅστις ὅμως ἐούρετο μᾶλλον τὸσον ἔτρεμεν ὁ ἄθλιος συλλογιζόμενος τὴν ἔκβασιν τῆς σκηνῆς ταύτης.

— Ἀκόμη δὲν ἐξεμέθυσες ἀπὸ τὴν αἰμοβόρον σου μέθην, μαρκήσιε; τὸν ἠρώτησεν ἡ Τερεζίνα, ἄφροντις κατὰ τὸ φαινόμενον καὶ μὴ ἀξιούσα αὐτὸν βλέμματος.

Ἄλλ' ἐμείνε μετὴν τὴν τελευταίαν ταύτην λέξιν — στρέψασα τοὺς ὀφθαλμούς σου ἐπὶ τὸ περιφρονητικὸν βλέμμα τῆς Φελιτσιτάς, ἥτις, λυσίκομος πλησίον τοῦ πατρός της, ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ ὑπὸ τῆς πυρίτιδος μαυρισμένου τυφεκίου της — ἐκεῖνη, ἡ ἐρωμένη τοῦ Ἐκαρτ τῆ ἐφάνη ὡς φοβερὰ Νέμεσις· τὸ ἀπλανὲς βλέμμα της τὴν ἔκαμε νὰ ριγῆσῃ· δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ τὴν λάμψιν, ἣν ἀνέδιδον οἱ ὀφθαλμοὶ της· ἦτο αἰσθημα ἐκδικήσεως ἢ περιφρονησεως;

Ἄλλὰ ἦτο δυνατὸν ἡ ἀθῶα αὕτη κόρη νὰ σκέπτηται ἐκδίκησιν ἐναντίον ἐκεῖνης, ἣς τοὺς δολίους σκοποὺς παντελῶς εἰσέτι ἠγνοεῖ; — Οὐδὲν τῆ ἀνεμίμησεν ἡ παρουσία τῆς κομήσεως ἢ τὸν ὄρκον τοῦ προσφιλοῦς ἐκεῖνου, τὸν φοβερόν ἐκεῖνον ὄρκον, διὰ τοῦ ὁποίου ὀλίγας στιγμὰς πρὶν ἀποθάνῃ τὴν ἐβεβαίου περὶ τοῦ θερμοῦ ἔρωτός του.

— Ὅχι! ἐσυλλογίζετο, ὄχι, δὲν τὴν ἠγάπα· ἰδική μου ὑπῆρξε πάντοτε ἡ καρδιά του!

Ἐκτός ἐαυτοῦ ὁ Ρωμαῖος εἶχε σύρει πιστόλιον καὶ φοβερός τὴν ὄψιν ἐπλησίασε πρὸς τοὺς αἰχμαλώτους.

— Ἄθλιοι! ἀνέκραξεν, ἐσήμανε ἤδη ἡ τελευταία σας ὥρα! — ἐθυμῆσαι τοὺς λόγους μου, κατηραμένε ἀββα; Τοὺς ἐθυμῆσατε καὶ σεῖς, ὠραία καὶ ὑπερήφανος κόμησσα; Προσευχηθῆτε... ἂν δύνασθε ἀκόμη — στὰ γόνατα, κατηραμένο σκυλόλογι!

Εὐθὺς ὅμως ὁ μαρκήσιος τῷ ἐκράτησε τὴν χεῖρα.

— Τί σκοπεύεις, Ρωμαῖε; τῷ ἐφώνησε ἠχηρῶς γελῶν, λὲς τὸσον εὐκόλως νὰ ξεμπερδεύσουν; Ὅχι δά! — ἐγὼ δὲν εἶμαι διάλου τῆς αὐτῆς ιδέας. Ἐ! σεῖς, φέρετε μας σχοινιά δυνατὰ καὶ καμμιά καλὴν μαστίγια, ἀπὸ τοὺς σταύλους τοῦ μεγάρου, διὰ νὰ τοὺς δείξω τί θὰ 'πῆ νὰ περιφρονηθῆ κανεὶς τοὺς ὁμοίους του.

Ἡ κόμησσα ἐρίγησε καὶ ὡς εἰ ἐδέχετο ἤδη τὰς μαστιγώσεις, ἤρχισε νὰ τρέμῃ σπασμωδικῶς ἐδράξατο τοῦ βραχίονος τοῦ ἀφώνου καὶ ὠχρῶ ἀββα καὶ τῷ ἐψιθύρισε :

— Πόσον εἶνε φοβερὰ ἡ ἐκδίκησις τοῦ σου!

Λίαν ὅμως ἐξεπλάγη καὶ δὲν ἐπίστευεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της ὅτε ἡ Φελιτσιτά, ὑπερηφάνως καὶ πλήρης μεγαλείου, προχωρεῖ πρὸς τὸν μαρκήσιον καὶ λαβούσα τὸν βραχίονά του :

— Τί εἶπες, φίλε μου! τῷ λέγει διὰ τῆς λεπτῆς μεταλλικῆς φωνῆς της· διατί θέλεις τόσον σκληρὰ νὰ ἐκδικηθῆς ἐναντίον αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων; μήπως εἶνε κακοῦργοι; ...

Πρὶν ἢ ὅμως προφθᾶσῃ νὰ ἀπαντήσῃ ὁ μαρκήσιος, τὸν εἶχε πλησιάσει ὁ Ρωμαῖος καὶ σιγὰ τῷ ἐψιθύρισε εἰς τὸ οὖς :

— Πρὸς Θεοῦ· οὔτε λέξιν δι' ὅσα συνέβησαν μὴ εἶπες εἰς τὴν δυστυχῆ μου κόρην· χάρισέ της τὴν πικρίαν τὴν ὁποίαν θὰ ἠσθάνετο μανθάνουσα τὴν ἀλήθειαν!

Ὁ γηραιὸς μαρκήσιος τὸν ἠνόνησε, στραφεῖς δὲ πρὸς τὴν Φελιτσιτά :

— Ἐδῶ... ἐντὸς αὐτῆς τῆς οἰκίας, τῆ λέγει, καὶ ὑπὸ τῶν δύο τούτων ἐδολοφονήθη αἰσχυρῶς τὴν παρελθούσαν νύκτα εὐγενὴς φίλος τοῦ Σικελικοῦ λαοῦ!... πρέπει νὰ τὸν ἐκδικηθῶμεν!

— Ναὶ ἀλλ' εἰς τί θὰ σὲ χρησιμεύσῃ τὸ αἷμα τοῦτο... Αἱ! μαρκήσιε, μὴ ζητεῖς νὰ κηλιδώσῃς τὸ ἱερὸν ἔδαφος μας μετὰ τὸ αἷμα αὐτῶν τῶν ἀθλίων· ἄς ἐγκαταλείψωσι κάλλιον τὸ ἔδαφος, τὸ ὁποῖον ἐπὶ τοσοῦτον ἐμόλυναν — τοῦτο ἄς ἀναπληρώσῃ τὴν ἐκδίκησίν μας!

Καὶ διὰ τῆς χειρὸς ἐδείκνυε λέμβον ἥτις ἦτο προσδεδεμένη εἰς τὴν πλησίον ἀκτὴν· ἐν ᾧ μὲ βλέμμα περιφρονητικόν,

— Φύγετε! ἐφώνησε πρὸς τὴν ἄφωρον καὶ ὠχρῶν κόμησσαν.

Δὲν ἠδυνήθη αὕτη νὰ ὑποστῇ τὴν φοβερὰν ταύτην προσβολήν· τὸ αἷμά της ἀνῆλθεν εἰς τὰς παρειάς, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ της ἐξήρχοντο τῶν κογχῶν· αὕτη ἡ κόμησσα τοῦ Σελλαμαρέ νὰ διώκηται τόσον αἰσχυρῶς τῆς πατρίδος της! Καὶ τοῦτο νὰ τὸ ὀφείλῃ ὡς ἔλεος εἰς ἐκεῖνην. — τὴν ἀντεράστριάν της — τὴν κόρην τοῦ ἐπιπλοποιοῦ της; Ἐτρεμε σύσσωμος, καὶ μὲ φωνήν, δι' ἣς ἐξέφραζεν ὄλον τῆς τὸ μῖσος,

— Ἄθλια κόρη, ἀνακραῖζει· πνιγομένη ὑπὸ τῆς ὀργῆς, ἔτσι λοιπὸν ἐκδικεῖσαι τὸν ἔρ.

Ταχέως ὅμως ὁ Ρωμαῖος τῆς ἔκλεισε τὸ στόμα.

— Στὴν λέμβον ἀμέσως, ἂν ἀγαπᾶς τὴν ζωὴν σου, ἀνέκραξε.

Καὶ ἐν ᾧ συγχρόνως ἔσυρε τὴν μαινομένην κόμησσαν :

— Καὶ σύ, ἀββα, καὶ κωπηλατεῖτε γρήγορα καὶ οἱ δύο διὰ νὰ ἀπομακρυνθῆτε, διότι πολὺ πιθανὸν νὰ μεταβάλλωμεν γνώμην καὶ νὰ σᾶς φονεύσωμεν ὡς γλάρους!

Περίφοβος ὁ ἀββας ὑπήκουσε καὶ ἤδη ἐκάθητο εἰς τὴν λέμβον, συγχρόνως δέ :

— Κάμετε γρήγορα, κόμησσα, μὴ χάνετε καιρὸν, ἐφώνησε πρὸς τὴν ἀκίνητον εἰσέτι κόμησσαν· ἐλάτε καὶ ἡ σωτηρία μας προσμένει εἰς τὸ φρούριον.

Παρατεταμένος σαρκαστικῶς γέλως ἐξεραγγῆ εἰς τὴν ἀκτὴν, ὅτε ἡ κόμησσα, πηδήσασα εἰς τὴν λέμβον, ἔλαβε, διὰ τῶν

λεπτῶν μυροβόλων χειρῶν της, τὰς κώπας καὶ ἐναγωνίως ἤρχισε νὰ βοηθῇ τὸν ἀββα.

Ἐπὶ τῶν ἐπαλλῆων τοῦ φρουρίου στηριζόμενος ἐπὶ τινος πυροβόλου ὁ ταγματάρχης φὸν Μπύρεν ἐγένετο μάρτυς διὰ τοῦ τηλεσκοπίου τοῦ τῆς πρὸ τοῦ μεγάρου τῆς κομήσεως σκηνῆς· πολλάκις τρίζων τοὺς ὀδόντας τοῦ ἐψιθύριζε :

— Κατάρτα, ὁ Ρωμαῖος μοῦ κλέπτει τὴν ἐκδίκησιν μου!

Καὶ ἐξηκολούθει νὰ βλέπῃ. — Κραυγὴ χαρᾶς ὅμως τῷ διέφυγεν, ὅτε ἀνεγνώρισεν ἐντὸς τῆς ἀπομακρυνόμενης τῆς ἀκτῆς λέμβου, τὴν κόμησσαν καὶ τὸν ἀββα. Ἀμέσως ἐστράφη πρὸς τοὺς ὀπισθὲν τοῦ κατασκόπου πυροβολητὰς καὶ περιχαρῆς σχεδόν,

— Προσοχή! τοῖς φωνάζει, πλησιάζει λέμβος εἰς τὸ φρούριον.

— Ταγματάρχα! τῷ εἶπε Νεαπολιτάνος τις ὑπαξιωματικὸς, ὅστις ἐβεβαιώθη ἤδη διὰ τοῦ τηλεσκοπίου του, ἐντὸς αὐτῆς εὐρίσκονται μία γυνὴ καὶ εἰς ἀββας πολὺ πιθανὸν νὰ ἦνε φίλοι καὶ νὰ ζητοῦν βοήθειαν!

— Σιώπησον, τῷ ἐπέταξεν ὁ ταγματάρχης· δὲν ἐλησμόνησες, νομίζω, τὴν διαταγὴν τοῦ διοικητοῦ· πολὺ πιθανὸν νὰ ἦνε φίλοι, ἀλλὰ πιθανώτερον νὰ ἦνε κατὰσκοποὶ εἰς ἔργον λοιπὸν!

— Προσοχή!... πῦρ!

Τὸ πυρόβολον ἐπυροκρότησεν. Ὅτε δὲ μετὰ τινὰ λεπτὰ διελύθη ὁ καπνὸς δὲν ἐφαίνοντο ἐπὶ τῶν ἡσυχῶν κυμάτων ἡ τεμάχια τῆς κατασυντριβείσης λέμβου.

Ὁ ταγματάρχης σιωπηλὸς ἐσπόγγισε τὸν ἰδρώτα, ὅστις περιέβρεχε τὸ μέτωπόν του. Ἐἶτα στρέψας τὸ βλέμμα πρὸς τὴν δύσιν, ἀφ' ἣς αἱ τελευταῖαι ἀκτῖνες τοῦ δύοντος ἡλίου ἐφώτιζον τὰ λευκὰ μάρμαρα τοῦ στρατιωτικοῦ νεκροταφείου, ἀπεκαλύφθη καὶ ἐψιθύρισε :

— Νῦν κοιμοῦ ἡσυχος, δυστυχῆ μου φίλε, εἶθε τὸ χῶμα τῆς ξένης, νὰ ἦνε ἐλαφρόν... Τὴν μνήμην σου θὰ τηρῶ αἰωνίαν.

Πυκνὸν ἐπιπτε τὸ σκότος ἐπὶ τῆς ἡσυχου ἤδη Μεσσήνης, ὅτε γυνὴ τις, πυκνὸν περικεκαλυμμένη πέπλον, ἔκρουε τὴν ὑψηλὴν πύλην τῆς μονῆς τοῦ Ἁγίου Πράου, ἥτις καὶ ἄλλως λέγεται : della Scalla di Badiazza.

Ἡ Φελιτσιτά ἐγονυπέτησε πρὸ τῆς ἡγουμένης.

— Ἐπιτρέψον μοι, σεβαστῆ μου μητέρα, τῆ εἶπε δι' ἀσθενοῦς φωνῆς, νὰ καταχθῶ μεταξὺ τῶν τέκνων σου, ἵνα ἐξαγίσω τὴν δυστυχῆ μου ψυχὴν· εἶθε ἡ ἀγία μήτηρ νὰ μοὶ χαρίσῃ λήθην καὶ ἔλεος διὰ τὰ ἁμαρτήματά μου!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Δ. ΧΑΡΙΑΤΗΣ

ΤΕΛΟΣ